

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

Capvt VIII. An statim peracta Missa, comedere, &c. ceat, & an votum, vel maius peccatum illud, quod committit in die, quo quæ libravit? & denique, de precibus, de lotione manvum ante, & post ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

CAPVT VIII.

An statim peracta Missa, comedere, exomere, aromata, in ore ruminari liceat?

Et

An novum, vel majus peccatum sit illud, quod ipsa die, qua Sacrum facit, committit Sacerdos?

Et

Denique de precibus, & de lotione manuum post Sacrificium: Remissivè.

Dico primo. Secundo ex his, à me actum satis superè que est in Opusculo de expedienda Communione, cap. 3. per totum. De tertio, quoad preces, egi per occasionem breviter lib. 1. c. 7. §. 1. n. 1. quoad lotionem verò ib. §. 7. quare cum ea hic exseribere, operam esset perdere; illuc Lectorem meum remitto libens.

CAPVT IX.

De vino assumendo à Sacerdote post assumptum Sanctissimum Sanguinem.

Finem huic libro imponet resolutio circa vinum quod in fine Sacrificij sumit in Missa Sacerdos. Is enim post assumptas sacras species, imponere vnum debet in Calice, & sumere, atque hæc vocatur in Rubricis, Purificatio; deinde vero vino, & aqua digitos semper Calicem ablueret, eaque patirer assumere, quæ proprio vocabulo appellatur Ablutio. De utraque sigillatim.

2. Dico primo. Is, qui in Ablutione solum adhibet aquam, condemnandus de culpa non est. Ratio prima esse potest, quia passim absque scrupulo sic agunt nonnulli laudatæ virtutis Sacerdotes, aîntque id prodesse ad abstergendum odorem vini ab ore celebrantis, ad digitos eodem odore non laiciendos, ad Purificatorij munditiam; & ut sunt non pauci plus debito delicatioribus ad temperandum illud modicum vini, quod non raro in Sacrificio generosum propinatur, assumpti stomacho penè isjuno. Secunda, quia hæc non est nisi Rubrica directiva, cum non appareat aliud fortius jus, nec ex se sit materia gravis. Immo quia inventio de vino adhibendo in Purificatione aliquid innui in Sacris Canonibus, quorum verba mox proferam, nihil autem de vino Ablutionis, conjecturam facio, de hoc Sacerdos Pontifices non valde laborasse. Tertia, quia cum Sanchez citando, adverte in Rubricis generalibus initio Missalis §. Quibus sumptis, sic haberi: Sacerdos porrigit Calicem Ministro, quo vinum fundente se purificat. Deinde vino & aqua abluit pollices, & indices super Calicem; At in Rubricis appositis in Canone post factam Communionem §. Abluit digitos, sic: Infundit parum vini quo se purificat: deinde abluit digitos, extergit, & sumit ablutionem. Vbi noto, de vino Purificationis utroque in loco, mentionem fieri de Ablutionis autem vino solum in uno, quasi significetur nequaquam esse sub magno rigore hoc posterius apponendum.

3. Dico Secundo. Ad Purificationem est omnino adhibendum vinum, non aqua. Ratio est, quia sic supponit ritè faciendum Sacer textus, Ex parte, de celebr. Miss. Respondemus, inquit Pontifex, quod semper Sacerdos vino perfundere debet, postquam totum accepit Eucharistia Sacramentum, & quidem notat hic merito Gavantus in rubr. Miss. p. 2. c. 10. n. 4. lib. x. in hunc modum. Decret ut vinum pro Purificatione Calicis infusum, esset ejusdem saltem quantitatis, quæ fuerunt prima species sanguinis, alioquin Sacerdos illud saltem intra Calicem circummagat, ut absumentur dictæ species. Monet de prædicta vini ad purificationem adhibenda quantitate Pins V. (in epist. ad Episc. Tarrat,) additque quod sumatur Ablutio per eandem partem

modi præscriptionis lex: ibi ergo tum in foro externo, tum interno, id fiat, quod in eodem foro servatur in cæcæ.

§. 11. Quandoquid onus Missæ præscribitur contra Sacerdotem, vel Ecclesiam?

In hac quæstione est distinguendum de Capellano titulo Capellanæ, vel Beneficij Missas celebrante, & de legatario, qui is est, cui à Testatore absolute (sine Episcopi autoritate) legatum aliquod, quantumvis perpetuum, pro celebrandis Missis relinquitur.

1. Contra Capellanum, seu Ecclesiam cui incumbit Capellanæ, vel Beneficij, Missarum onus, seu obligatio præscribitur tempore decem annorum, positis cæteris requisitis ad præscriptionem, §. præced. dictis. Ita Fraxin. de oblig. Sacerd. sect. 4. concl. 4. §. 17. n. 1. Quare si per decem annos Missa quotidiana celebrata est pro tali Capellania licet nunc inveniat, quod, Fundator solam instituerit hebdomadariam, quotidiana erit celebranda. Ratio esse potest, quia hoc perpetuum onus est, veluti jus Testatoris defuncti circa Missas, jura autem, & actiones in hac materia præscriptionis, ex Lessio lib. 2. c. 6. n. 2. §. fin. aliisque, computantur inter bona immobilia quæ inter præsentem, ut est in casu nostro, quia Capellanus præsens est decem, pro præscribunt.

2. Contra legatarium vero obligatio Missarum præscribitur tempore triginta annorum. Ratio est, quia legata contra legatarium præscribunt spatio triginta annorum. Ita Lessio lib. 2. c. 6. n. 2. §. ex l. ultima, cap. Communia, de legat. hoc autem legatum est, non Capellanæ, ut supponimus.

3. Dices, quid si legatum sit apud Monasterium Religiosorum, quibus concessum est, ne contra ipsos currat præscriptio minor, quam sexaginta annorum? Respondet aliquos putare etiam contra Religiosos sufficere spatum triginta annorum, quia dicta concessio est tantum de bonis, personis, & locis Religiosorum: at jura, & actiones in corpore, quales est id, de quo disputamus, nec sunt bona, nec personæ, nec loca. Ita Pellizzar. Man. Reg. tom. 1. tract. 5. cap. 9. n. 93.

4. Sed profecto ex Lessio modo dixi nomine bonorum immobilium venire etiam jura, & actiones: quare posset quis contendere contra hos privilegiatos requiri in casu nostro annos sexaginta, quia jus Missarum est bonum immobile.

5. Hæcenus ita disputatum sit: nam mihi unum dicendum superest, quo videtur probari, nunquam tale jus Missarum posse præscribere contra Sacerdotem. Docent communiter Doctores l. finali, cap. de longi temporis præscriptione, Lessio loc. cit. n. 2. §. 3. aliique passim, servitutem personalem, quæ debetur personæ, à persona nullo tempore præscribi posse, & ratio est, quia æquitas non patitur hominem liberum, fieri servum ex quacunque causa. Id de veluti integra servitute: sed certe eadem videtur ratio de servitute partiali, quia enim se habet totum ad totum, sicut pars ad partem: quare si per multos annos Petrus v. g. servivisset Paulo per aliquod tempus in aliquo opere, illum v. g. associasset singulis festis diebus ad Ecclesiam, cum bona fide, seu errore utriusque quod ad id per contractum teneretur Petrus, posset dictus Petrus adveniens nullum fuisse contractum, eximere se à tali servitute, quia servitus personalis nunquam præscribitur. Cum ergo Capellanus Beneficiarius, vel legatarius prædicti, Missas illas profundatore celebrare soliti sint, creditur se ad illas omnes teneri: si advertant se verè ex Fundatione ad tot non obligari, videntur quocumque tempore se posse eximere à tali servitute, & illas solum celebrare, ad quas verè ex titulo Capellanæ, Beneficij, vel legati obligantur; onus enim hoc non videtur esse aliud jus, nisi servitus quædam debita à Sacerdote ipsi Fundatori Missarum, sicut illa associatio Petri circa personam Pauli, quæ servitus ut dictum est, nunquam præscribitur.